

บทที่ 1 บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เรื่องเพศนับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติที่อยู่ในร่างกายและจิตใจของคนเราอย่างลึกซึ้ง เพศจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของคนเรา ตามปรัชญาของชาวตะวันตกจัดให้เพศหรือกามารมณ์มีความสำคัญเป็นอันดับสองรองจากอาหาร ในบรรดาปัจจัยสามประการที่มีความสำคัญยิ่งต่อการดำเนินชีวิตได้แก่ อาหาร เพศ และสังคม (food sex and social) ทั้งนี้ดังคำกล่าวของ วิลเลียม ดูแรนท์ (Will Durant) นักเขียนและนักปรัชญาชาวอเมริกันได้กล่าวไว้ว่า "รองจากความหิวเรื่องเพศเป็นสัญชาตญาณรุนแรงที่สุดและเป็นปัญหาใหญ่โตที่สุดด้วย" สำหรับในทางพระพุทธศาสนานั้น ถือว่าเรื่องเพศหรือกามารมณ์ เป็นปัญหาที่มีความสำคัญมาก เป็นข้อที่สามในเบญจศีลที่พุทธศาสนิกชนพึงละเว้น ไม่ล่วงละเมิดกามประเวณีในบุคคลอันเป็นที่รักและหวงแหนของผู้อื่น (กามสุมิจฉาจารา เวรมณี) (สุชาติ โสมประยูร : 2530)

ถึงแม้ว่าเรื่องเพศจะเป็นธรรมชาติที่อยู่ในตัวมนุษย์ทุกคนดังกล่าวข้างต้นนั้น แต่บรรทัดฐานในเรื่องเพศของแต่ละสังคมก็แตกต่างกันไป ดังที่นิตยา มาศะวิสุทธิ์ (อ้างในตรีนิช วีระเวสส์ : 2539) ได้กล่าวไว้ว่าความเชื่อมโยงเรื่องเพศนี้มีความสัมพันธ์ในลักษณะใด กว้างขวางขนาดไหน ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ของสังคมหนึ่งๆ ไม่ใช่เรื่องสากลเหมือนทั่วถึงกันหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมไทยเรา การพูดถึงเรื่องเพศในที่สาธารณะจำกัดเนื้อหาให้พูดกันได้น้อยมากหรือพูดกันเฉพาะในวงจำกัด ถ้ามองกันว่าเป็นเพศใดเท่านั้นพอ ถ้าไปพูดถึงเรื่องเพศของบุคคลอื่นใดนอกเหนือจากเรื่องนี้ ถือเป็นเรื่องไม่สุภาพ เพราะเรื่องเพศในรายละเอียดต่างๆ ถือเป็นเรื่อง "ลับ" พูดกันได้เฉพาะในที่ "ลับหูลับตา" คนอื่น

ดังนั้นในช่วงเวลาที่ผ่านมา การเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา ไม่ว่าจะ เป็นในเชิงกายวิภาค พฤติกรรมทางเพศ การร่วมเพศ และปัญหาที่เพศ จึงดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องต้องห้ามในการเรียนรู้ เด็กเล็กมักได้รับความรู้ทางเพศจากบิดามารดาอย่างผิดๆ หรือถูกสั่งห้ามไม่ให้พูดถึงเรื่องดังกล่าวเลย เช่น ได้รับคำตอบบอกว่า เด็กคลอดออกมาทางสะดือ เป็นต้น เพื่อหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงอวัยวะเพศ นอกจากนี้ยังได้รับคำสอนว่าอวัยวะเพศเป็นของสกปรกลามกอนาจาร ซึ่งถ้าเด็กสนใจเรื่องอวัยวะเพศมาก หรือเล่นอวัยวะ

เพศก็อาจจะถูกลงโทษได้ เด็กผู้หญิงอาจไม่เคยรู้เรื่องประจำเดือนหรือผ้าอนามัยเลย จนกระทั่งมีประจำเดือนครั้งแรก

ท่ามกลางการพัฒนาของเทคโนโลยี และการไหลบ่าเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตก การเปิดเผยในเรื่องเพศเหล่านี้มีมากขึ้น ซึ่งขัดแย้งต่อค่านิยมและบรรทัดฐานเดิมของสังคมไทย นำไปสู่ความอยากรู้อยากเห็นของวัยรุ่น และการค้นคว้าหาวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ได้รับส่วนใหญ่จึงมักมาจาก ข่าวสารทางค่านอินเทอร์เน็ต การอ่านนิตยสาร และสื่อลามกต่างๆ ทั้งที่ออกโฆษณาอย่างโจ่งแจ้ง และในตลาดมืด ซึ่งส่วนใหญ่จะเขียนขึ้น เพื่อจุดประสงค์ในการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศของผู้อ่านมากกว่าจะให้ความรู้เรื่องเพศอย่างตรงตามหลักวิชาการ ทั้งสื่อดังกล่าวเหล่านี้ยังวางขายกันอย่างเสรีโดยปราศจากการควบคุม จึงก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมมากกว่าการให้ความรู้ความเข้าใจที่เป็นประโยชน์กับเด็กหรือเยาวชน ดังจะเห็นได้จากสถิติและงานวิจัยต่างๆ ที่ได้ศึกษาถึงปัญหาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มวัยรุ่น วิจิตร ศรีสุพรรณและคณะ (2533) ได้ศึกษาถึง ความรู้ความคิดเห็น พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าวัยรุ่นมีประสบการณ์ทางเพศ ครั้งแรกเมื่ออายุประมาณ 15-19 ปี มากกว่าร้อยละ 50 ของกลุ่มวัยรุ่นเพศชาย เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาคือหญิงรักสนุกและคู่อรัก ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมวัยรุ่นจากการสำรวจของศูนย์วิจัยกรุงเทพ โพลล์ (ไทยโพสต์ : 27 พฤศจิกายน 2546) ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับ "เยาวชนและพฤติกรรมเลียนแบบ" โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเพศสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆที่อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่น เช่น การแต่งกายล่อแหลม การจับมือถือแขน สัมผัสโอบกอดในหมู่เยาวชน เป็นต้น โดยกลุ่มตัวอย่างที่ทำการสำรวจเป็นกลุ่มวัยรุ่น ที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี จำนวนทั้งสิ้น 861 คน โดยกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 44.7 เป็นวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี และ ร้อยละ 44.8 มีอายุระหว่าง 19-22 ปี พบว่า สื่อทางด้านโทรทัศน์มีอิทธิพลสูงสุดต่อเด็ก โดยเยาวชนที่เคยแต่งกายล่อแหลม หรือใส่เสื้อสายเดี่ยวมีมากถึง 74.9% เคยดื่มสุราร้อยละ 51.9% นอกจากนี้พฤติกรรมการจับมือถือแขน และโอบกอดสัมผัสในหมู่เยาวชนมีมากถึง 63.9% โดยพบว่า ร้อยละ 23.2 เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน ซึ่งถือได้ว่าพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และโดยจะพบได้ว่าการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในปัจจุบันนี้มีแนวโน้มรวดเร็วขึ้นคือตั้งแต่วัยรุ่นตอนต้น ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ได้เปลี่ยนไปจากเดิมกล่าวคือ ร้อยละ 22-97 ของชายในช่วง พ.ศ. 2526 -2535 พบว่ามีประวัติเที่ยวหญิงบริการทางเพศ ในขณะที่ในช่วงปี พ.ศ. 2537-2539 มีเพียงร้อยละ 10 -29 เท่านั้นที่มีประวัติเที่ยวหญิงบริการทางเพศ ซึ่งสาเหตุที่วัยรุ่นมีการเที่ยวหญิงบริการทางเพศน้อยลงเป็นเพราะมีความกลัวต่อโรคเอดส์และหันมามีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือคู่อรักแทน (อรอุษา จันทรวีรุจ: 2543)

ดังจะเห็นได้ว่าแนวโน้มดังกล่าวนำไปสู่ปัญหาทางเพศที่ร้ายแรง อันได้แก่ ปัญหาโรคติดต่อทางเพศ การตั้งครรภ์นอกสมรส ปัญหาการทำแท้งเถื่อน ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ การข่มขืน การทำร้ายร่างกายเพศตรงข้าม ปัญหาสื่อลามกอนาจาร ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นที่หวัดวิตกของพ่อแม่ผู้ปกครองในปัจจุบัน รวมไปถึงหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว

จากค่านิยมและทัศนคติในเรื่องเพศของสังคมไทยในเชิงปกปิดดั่งที่กล่าวข้างต้นนั้น พบว่าในการแก้ปัญหามักที่จะมุ่งเน้นไปที่การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่กำลังเผชิญอยู่ในสังคมอันเป็นการแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุมากกว่าต้นเหตุ (สุชาติ โสภประยูร: 2530) เช่นกรณีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นนั้น มักจะเป็นการห้ามปรามหรือควบคุมอย่างเข้มงวด จึงทำให้วัยรุ่นขาดความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริงในด้านเพศศึกษา เนื่องจากการเสาะแสวงหาความรู้ดังกล่าวนั้นมักเป็นการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองจากเพื่อนหรือสื่อต่างๆ ซึ่งอาจจะถูกบ้างผิดบ้าง ตามแต่ปัจจัยที่ใช้ในการเรียนรู้ นั้น ซึ่งจากการสำรวจของ Global Sex Survey : Youth Perspective (อ้างในมธุรดา เจริญทวีทรัพย์ : 2545) ที่ได้ทำการสำรวจทัศนคติและพฤติกรรมด้านเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 16-21 ปีในประเทศต่างๆ ทั่วโลกพบว่า ในประเทศไทยวัยรุ่นจำนวนร้อยละ 41 ระบุว่า เพื่อนเป็นแหล่งความรู้เรื่องเพศมากที่สุด รองลงมาคือหนังสือ ร้อยละ 14 โทรทัศน์และคู่มือ ร้อยละ 6 มีเพียงร้อยละ 1 เท่านั้นที่ระบุว่าผู้ปกครองเป็นแหล่งความรู้เรื่องเพศมากที่สุด แต่ในทางกลับกันนั้นก็กลับพบว่าวัยรุ่นร้อยละ 28 บอกว่าถ้าเลือกได้แล้วอยากให้พ่อแม่เป็นคนตอบปัญหาทางเพศแก่พวกตนมากที่สุด และคิดว่าพ่อแม่เป็นคนที่พวกเขาคิดจะฟังได้มากที่สุดและน่าเชื่อถือที่สุด นอกจากนี้พบว่ามีเพียงร้อยละ 17 เท่านั้นที่อยากจะเรียนรู้จากเพื่อนและร้อยละ 16 ที่อยากเรียนรู้จากครูอาจารย์

เมื่อพิจารณาจากผลสำรวจดังกล่าวนี้จะพบว่าแหล่งข้อมูลที่ได้รับกับความเป็นจริงในการรับข้อมูลข่าวสารด้านเพศศึกษาของวัยรุ่นนั้นมีความขัดแย้งกัน จึงทำให้นำไปสู่การเรียนรู้ในพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ทางเพศอย่างไม่ถูกวิธี และไม่มี ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ทั้งที่การสอนเพศศึกษาในครอบครัวเป็นสิ่งที่สำคัญ พ่อแม่ควรให้คำปรึกษา แนะนำและตอบปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมดังกล่าวให้แก่ลูกอย่างถูกต้องและเหมาะสม สามารถพูดคุยในเรื่องนี้เหมือนกับเป็นเรื่องธรรมดาไม่ใช่เรื่องผิดปกติ ดังความคิดเห็นของนิวัต กองเพชร นักวิจารณ์และคอลัมนิสต์ที่ว่า พ่อแม่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอนลูกให้รู้ว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติให้เขาเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมกับวัย เรื่องเพศเป็นเรื่องใหญ่ เป็นชีวิตของเขาทั้งชีวิต ฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องสอนพ่อแม่ต้องมีบทบาทด้วยกันทั้งคู่ (จุดประกายเยาวชน : 2540)

อย่างไรก็ตามจากการวิจัยดังกล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นที่น่าสังเกตว่าสื่อที่มีอิทธิพลในการเรียนรู้ทางด้านเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากที่สุดนั้นคือสื่อมวลชนทางด้านโทรทัศน์ ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าสื่อทางด้านโทรทัศน์เป็นแหล่งในการสร้าง ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษามากที่สุด บุคคลากรผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับสื่อโทรทัศน์ย่อมถือได้ว่าเป็นผู้นำทางความคิด (opinion leader) ของสังคมในเรื่องดังกล่าว เนื่องจากบทบาทและหน้าที่ในการกลั่นกรองข่าวสารเพื่อนำเสนอสู่สาธารณชน ทำให้ต้องได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ ปัญหาต่างๆ มากกว่าบุคคลอื่น ถือได้ว่าย่อมมีความรู้จากการพบเห็นสถานการณ์ที่แสดงถึงพฤติกรรมของวัยรุ่นทั้งที่เป็นแบบอย่างที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมต่อ ดังนั้นย่อมมีโอกาสหรือช่องทางในการรับรู้ข่าวสาร มากกว่าพ่อแม่ที่เป็นบุคคลากรในองค์กรอื่นๆ จึงทำให้สามารถมีข้อมูลที่จะนำไปกลั่นกรอง วิเคราะห์แยกแยะ ให้ทราบถึงปัญหาและแนวทางในการแก้ไขมากขึ้น

ในขณะที่สื่อเป็นผู้นำความคิดทางสังคม ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติค่านิยมและ ปลูกกระแสแนวความคิดต่างๆ หากเปรียบกับครอบครัวพ่อแม่ก็ถือได้ว่าเป็นผู้นำทางความคิดของลูก มีบทบาทในการขัดเกลา อบรมดูแลบุตร เพื่อเข้าเป็นสมาชิกที่มีคุณภาพของสังคม เป็นผู้กลั่นกรองความรู้ที่เป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนในสังคม ดังจะเห็นจากการประพฤติปฏิบัติตนของวัยรุ่นที่แตกต่างกัน ล้วนมาจากอิทธิพลของการปลูกฝังค่านิยมที่ต่างของแต่ละครอบครัว เช่น ในครอบครัวที่มีการอบรมบุตรแนวเสรี เน้นการปลูกฝังศักยภาพในการพิจารณาเรื่องต่างๆ ด้วยตนเอง พ่อแม่มีหน้าที่เป็นเพียงที่ปรึกษา บุตรย่อมมีความมั่นใจในตนเองกล้าที่จะแสดงความคิดเห็น มากกว่าครอบครัวที่อบรมเลี้ยงดูบุตรแบบเผด็จการ ในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศก็เช่นกัน รูปแบบและพัฒนาการในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของบุตรที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน ย่อมต่างกัน ครอบครัวที่มีลักษณะเผด็จการ พ่อแม่เป็นผู้กำหนดพฤติกรรมของบุตร จึงทำให้บุตรมักที่จะหลบซ่อนปิดบังซ่อนเร้นพฤติกรรมทางเพศของตน เนื่องจากเกรงว่าจะถูกทำโทษ ทำให้ไม่กล้าที่จะมีปรึกษาพ่อแม่ แต่มักจะหันไปหาแหล่งความรู้อื่น เช่น จากเพื่อนแทนเป็นต้น

จากบทบาทหน้าที่ในการทำงาน ที่การรับข้อมูลข่าวสารที่มากกว่าและถูกต้องเหมาะสมกว่า บุคคลอื่นนั้น เมื่อมาทำหน้าที่ในบทบาทพ่อแม่และครอบครัวทำให้ เจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวโทรทัศน์ น่าจะมีทัศนคติเกี่ยวกับการให้ความรู้ คำแนะนำ การให้คำปรึกษาและแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นเปลี่ยนไป ย่อมมีความรู้ความเข้าใจในตัววัยรุ่นมากขึ้น รูปแบบการสื่อสารและการทำความเข้าใจกับบุตรในเรื่องดังกล่าว อาจมีลักษณะที่แตกต่างไปจากพ่อแม่กลุ่ม

อื่นๆ จากปัจจัยดังกล่าวนี้ทำให้งานวิจัยครั้งนี้สนใจที่จะศึกษาในการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรของบุคคลากรในองค์การโทรทัศน์ว่าเป็นไปในลักษณะใด เจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์มีการสื่อสารในเรื่องดังกล่าวกับบุตรตนมากน้อยเพียงใด และมีความรู้ความเข้าใจในปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นเพียงใด พร้อมทั้งแนวทางในการแก้ไขปัญหาในเรื่องดังกล่าว

อย่างไรก็ตามการสอนเรื่องเพศศึกษาในสังคมไทยนั้นยังคงเป็นที่ถกเถียงกันว่ามีความจำเป็นเพียงใด เนื่องจากอาจจะเป็นดาบสองคม กล่าวคือด้านหนึ่งอาจเป็นการแก้ปัญหาจากต้นเหตุของปัญหาที่แท้จริง และในอีกด้านหนึ่งกล่าวว่าจะอาจเป็นการกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นขึ้นในหมู่วัยรุ่น ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมีการพิจารณาให้ความรู้ในเรื่องนี้อย่างพิจารณาไตร่ตรอง โดยต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านต่างๆที่เหมาะสม เช่น ช่วงอายุของวัยรุ่น เนื้อหาและกลวิธีในการสอน ปัจจัยย่อยต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกโดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงอายุที่เหมาะสมของวัยรุ่นในการให้ความรู้และคำแนะนำในเรื่องเหล่านี้เป็นที่ถกเถียงกันมาก จากGlobal Sex Survey : Youth Perspective (อ้างในมธุรดา เจริญทวีทรัพย์ : 2545) พบว่าผู้คนทั่วโลกร้อยละ 83 เห็นว่าเด็กๆควรได้รับการปูพื้นฐานเรื่องเพศศึกษาตั้งแต่อ่อนอายุ 14 ปี และช่วงอายุ 10 -11 ปี เป็นช่วงอายุที่เหมาะสมที่สุดที่เริ่มเรียนรู้เรื่องดังกล่าว ในขณะที่ประเทศไทยมีเพียงร้อยละ 56 ที่เห็นควรให้เด็กเรียนรู้เรื่องเพศตั้งแต่อ่อนอายุ 14 ปี และมีร้อยละ 22 ที่เห็นว่าอายุที่เหมาะสมคือ 15 ปีขึ้นไป นอกจากนี้ยังพบว่าชาวไทยและชาวฮ่องกงเป็นจำนวนมากที่สุดกว่าประเทศอื่นๆ ที่มีผู้เห็นว่าไม่ควรมีการสอนเรื่องเพศศึกษาเลย ดังนั้นในงานวิจัยชิ้นนี้จึงได้มีการกำหนดขอบเขตช่วงอายุของบุตรบุคคลากรที่ทำการศึกษาอยู่ในช่วงระหว่าง 10 - 15 ปีอันเป็นวัยรุ่นตอนต้น เนื่องจากช่วงอายุดังกล่าวเป็นช่วงรอยต่อระหว่างวัยเด็กกับช่วงเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นที่จำเป็นจะต้องปรับตัวในด้านสรีระ อารมณ์และจิตใจ สังคม และวุฒิภาวะของตน ดังนั้นย่อมต้องมีความสับสน ว้าวุ่น ทั้งอยากรู้อยากเห็น ในการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตน จึงนับได้ว่าเป็นวัยแห่งการเตรียมพร้อม ความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพื่อเป็นการวางรากฐานแนวทางการประพฤติปฏิบัติของตน ดังคำกล่าวของ โรบิน (Robin: 1970) ที่กล่าวว่า เพศศึกษานั้นมองได้กว้างขวางมากกว่าการให้การศึกษ เพื่อช่วยให้เด็กแต่ละคนได้พัฒนาความสามารถสูงสุดของเขา ในฐานะที่เป็นมนุษย์ ตลอดชั่วชีวิตเท่านั้น เป้าหมายของการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาในวัยต้นของชีวิต คือการวางรากฐานอันมั่นคงแก่เด็กเพื่อว่าเด็กนั้นจะได้รู้จักหน้าที่ของตนอย่างดีและมีประสิทธิภาพในฐานะเป็นเพศชายและหญิงตลอดชีวิตของเขา

ดังนั้นการวิจัยนี้จึงสนใจศึกษาในเรื่องกระบวนการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในครอบครัวของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ที่มีอายุระหว่าง 10 -15 ปี ซึ่งจะเป็นการสำรวจ

เพื่อช่วยพัฒนาและหาแนวทางในการแก้ปัญหาและการสื่อสารในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศดังกล่าวต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นอันอาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์
2. เพื่อศึกษากระบวนการสื่อสารของพ่อแม่ในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อรูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมทางเพศของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์

ปัญหาคำวิจัย

1. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นใดบ้างตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ที่อาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรตน และส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศของบุตรตนมากน้อยเพียงใด
2. รูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางวัยรุ่นของพ่อแม่ที่มีต่อลูกนั้นเป็นอย่างไรและพ่อแม่มีบทบาทในการสื่อสารเรื่องดังกล่าวมากน้อยเพียงใด
3. ปัจจัยใดบ้างที่อาจส่งผลกระทบต่อรูปแบบการสื่อสารของพ่อแม่เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของบุตรตน

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษารูปแบบการสื่อสารเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในครอบครัวของเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวประจำสถานีโทรทัศน์ โดยมุ่งศึกษาเฉพาะรูปแบบการสื่อสารเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของพ่อแม่ที่มีต่อบุตรที่มีอายุระหว่าง 10 -15 ปี ซึ่งพ่อแม่เป็นบุคคลากรที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสื่อสารมวลชนอันเป็นศูนย์รวมของแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงดังกล่าวมากที่สุดสาขาหนึ่ง นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่ส่งผลกระทบต่อทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมากที่สุด ดังนั้นทัศนคติ

ความรู้ความเข้าใจ และรูปแบบการสื่อสารในเรื่องดังกล่าวย่อมมีความแตกต่างจากพ่อแม่ของบุตรในสาขาอาชีพอื่นอันเป็นอีกสถานภาพหนึ่งที่น่าทำการศึกษา

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

กระบวนการสื่อสาร หมายถึง ลักษณะการสื่อสารของผู้ที่เป็นพ่อแม่ หรือผู้ปกครองไปยังบุตร อันเป็นการสอนหรือถ่ายทอดความคิด การให้ความรู้ความเข้าใจ การให้คำปรึกษา ตอบปัญหา การดักเตือนห้ามปราม ให้คำแนะนำ ในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การประพฤติปฏิบัติทางเพศที่อาจก่อให้เกิดปัญหาและความเบี่ยงเบนของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น อันได้แก่ การแต่งกายล่อแหลม การดื่มสุราซึ่งอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การใช้สื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การสัมผัสทางกายระหว่างคู่รัก เป็นต้น

วัยรุ่น หมายถึง บุตรของพนักงานโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทยที่มีอายุระหว่าง 10 - 15 ปี อันเป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่หรือเป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มสาวซึ่งจำเป็นต้องมีการปรับตัวในด้านต่างๆ ได้แก่ สรีระ จิตใจและอารมณ์ รวมทั้งด้านสังคม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางในการสื่อสารเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของพ่อแม่ในการให้คำปรึกษาให้ความรู้แก่บุตรของตน เพื่อเป็นการความเบี่ยงเบนของพฤติกรรมทางเพศในบุตรตน
2. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและเผยแพร่ความรู้เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อไป